

Unul – unii – toți

Ioan 12.3-8

Fritz von Kietzell

© F. v. Kietzell/SoudWords, Online începând de la: 27.11.2018, Actualizat: 27.11.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Ioan 12.3-8

Ioan 12.3-8: Maria deci, luând o măsură de mir de nard curat, de mare preț, i-a uns picioarele lui Isus și l-a șters picioarele cu părul ei; și s-a umplut casa de mirosul mirului. Atunci unul dintre ucenicii Săi, Iuda, al lui Simon, Iscarioteanul, care urma să-L vândă, a spus: „De ce nu s-a vândut acest mir cu trei sute de dinari și să se fi dat săracilor?” Dar a spus aceasta nu pentru că avea grijă de săraci, ci pentru că era hoț și avea punga și lua cele puse în ea. Isus deci a spus: „Las-o: ea l-a păstrat pentru ziua pregătirii Mele pentru înmormântare; pentru că pe săraci îi aveți cu voi întotdeauna, dar pe Mine nu Mă aveți întotdeauna”.

Aproape că nu găsim o întâmplare mai frumoasă, mai înălțătoare pe drumul Domnului pe pământ, decât istorisirea ungerii Lui cu mirul de nard „curat, de mare preț” de către Maria din Betania. „Și casa s-a umplut de mirosul mirului.” O învioreare unică, plăcută, a Domnului la începutul drumului Său de suferințe, puțin fagure de miere, pe care El, adevăratul Ionatan, l-a dus la gură în trecere în ultima, decisiva urmărire din partea dușmanului de moarte! „Și ochii l s-au luminat” (1 Samuel 14.27).

Nu că Domnul nostru ar fi avut nevoie în vreun fel de aceasta, așa cum a avut acela; știm că o epuizare nu putea fi posibilă la El, Fiul lui Dumnezeu. Și cu toate acestea, ce bucurie a fost aceasta pentru El! Cum a luminat dragostea recunoșcătoare a Mariei pentru câteva momente întunericul care se îngrămădea deasupra capului Său! De aceea El a intervenit în favoarea ei, de aceea recunoștința Lui amabilă față de fapta ei. „De ce faceți supărare femeii? Pentru că ea a făcut o lucrare bună față de Mine” (Matei 26.10). „Ea a făcut ce a putut. ... Și adevărat vă spun: oriunde va fi predicată Evanghelia aceasta, în toată lumea, se va vorbi și despre ce a făcut femeia aceasta, spre amintirea ei” (Marcu 14.8,9).

Dar era necesar să se intervină pentru ea? Era cu adevărat posibil, ca vreunul din cei prezenți să nu fi stat sub impresia a ceea ce se petrecea acolo? Cu regret trebuie să răspundem afirmativ la această întrebare. Oriunde se arată o lumină pe pământul acesta, nu va lipsi nici umbra; și așa și aici, după cum știm, recunoștinței din partea Domnului îi stă în față reproșul din partea omului, evaluării Lui pline de dragoste și plăcute și interpretării faptei Mariei îi stă în față desconsiderarea și lipsa de înțelegere din partea celorlalți. Cu toate că Maria nu a rostit nici un cuvânt pentru îndreptățirea ei, Domnul a văzut că inima ei era împovărată, că ucenicii cu revolta lor i-au „produs supărare”.

Aici, unde ne sunt date trei relatări despre evenimentul nostru, pe care le găsim în Sfânta Scriptură, ne sunt redate evident trei trepte ale unei evoluții ... o evoluție, așa cum o constatăm în viața practică cu privire la unele porniri dureroase și condamnabile ale inimii omenești.

În capitolul al 12-lea din evanghelia după Ioan este unul care se ridică împotriva faptei Mariei. „Unul dintre ucenicii Săi, Iuda, al lui Simon, Iscarioteanul, care urma să-L vândă, a spus: «De ce nu s-a vândut acest mir cu trei sute de dinari și să se fi dat săracilor?»” Ne sunt relatate și motivațiile: „Dar a spus aceasta nu pentru că avea grijă de săraci, ci pentru că era hoț și avea punga și lua cele puse în ea.” Erau motivații triste, care stăteau la baza cuvintelor lui; el nu era curat.

Cu atât mai dureros și mai surprinzător este să aflăm din evanghelia după Marcu 14, că „unii” din ceilalți ucenici s-au făcut una cu cuvintele lui; el nu a rămas singur. Erau unii cu el, nemulțumiți, și au zis: „Pentru ce s-a făcut această risipă de mir? ... și vorbeau cu multă mânie împotriva ei.” În evanghelia după Matei (capitolul 26) Duhul Sfânt merge un pas mai departe, și ne relatează: „Dar, când au văzut ucenicii acest lucru, s-au supărat ...” aici lipsește orice delimitare în ceea ce ne este relatat. Drept urmare *toți* ucenicii contribuiau la nemulțumirea cu privire la fapta aceleia care era o ucenică împreună cu ei.

Unul ... unii ... toți! Nu este așa, că eu aș vrea să afirm, că această evoluție în trepte s-ar putea neapărat recunoaște la toți cei prezenți la evenimentul acela, dar Dumnezeu, care vede înlăuntrul omului (compară cu 1 Samuel 16.7), a lăsat să se scrie ceva despre aceasta în Cuvântul Său spre învățătura noastră. Nemulțumirea unuia nu rămâne limitată la el, ea își găsește un ecou în inimile unora, în cele din urmă îi smulge pe toți și-i aduce pe drumul lui și îi ia cu sine: cât de ușor putem găsi aceasta la noi!

Desigur nu uit că sunt două feluri de „nemulțumire”; și despre Domnul citim că El a devenit nemulțumit de ucenicii Lui, atunci când ei au interzis mameilor să aducă copiii lor la El. Însă nemulțumirea (revolta) noastră rezultă prea des din natura noastră rea, din inimile nejudicate și poate foarte ușor să deranjeze lucrarea Duhului Sfânt în jurul nostru, s-o „amortizeze” sau chiar s-o „stingă”. La fel este și aici: în timp ce „casa s-a umplut de mirosul mirului”, lucra revolta, care de la unul a trecut la unii și în cele din urmă la toți ucenicii, ca și mirosul de putrefacție al morții. Cum ar fi plecat Maria de acolo, dacă Domnul nu ar fi intervenit pentru ea! Vai, fie ca noi să fim mai precauți și mai plini de dragoste și să nu ne lăsăm așa repede influențați de rău!

Tradus de la: [Einer – etliche – alle](#)

Traducere: Ion Simionescu